

РЕШЕНИЕ

№ 41010

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **3305** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба, подадена от Б. Е. Х. срещу мотивирана резолюция № А-2626/23.2.2026 г., издадена от директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерство на вътрешните работи, с която му е отказано ползване на платен годишен отпуск от 120 работни дни за период 2022 г. – 2024 г., считано от 19.3.2025 г.

Твърди, че неправилно работодателят се е позовал на „служебна необходимост“. В случая, доколкото е налице последващо уволнение и впоследствие – уволнението е отменено като незаконосъобразно, като отмяната има обратно действие, то приложение следва да намери чл. 189, ал. 6 ЗМВР, предвиждащ че компенсирането на отпуските с парично обезщетение е забранено. В този смисъл е и решението на ВАС, по адм.д. № 2131/2026 г. Оспорва извършеното плащане на обезщетението за неползван платен годишен отпуск. Позоваването на решение на ЕС от ответника е неотносимо. Не са изпълнени задължителните указания на съда, дадени в решение по адм.д. № 3656/2025 г. Въпреки това, отново е позоваване на чл. 37, ал. 1 от Правилата за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие в мисии извън територията на Република България, утвърдени със заповед № 8121з-678/13.4.2023 г. на министъра на вътрешните работи. С решение по адм.д. № 2441/2026 г. е налице произнасяне от ВАС, като е прието, че приложение следва да намери чл. 37, ал. 2 от Правилата. Тези правила не са обнародвани, поради което не следва да се прилагат на основание чл.15, ал. 3 ЗНА.

В случая неизползваният платен годишен отпуск следва да се ползва извън графика, в поредност

от най-задната дата, като разпоредбата е императивна. Не се установява такава служебна необходимост; задача, която да възпрепятства ползването на отпуск. Заповедта е вътрешно противоречива. Лисва съразмерност с целта на закона.

Ответникът директорът на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата. Твърди, че поисканият за ползване платен годишен отпуск не е включен в определения график. Не е предвидена правната възможност на служителя да упражни правото си на ползване на платен годишен отпуск с едностранно изявление, а е необходимо издаване на заповед на министъра на вътрешните работи. При преценка заявлението за ползване общо на 120 дни е разрешено ползване на 31 дни за периода от 23.1.2025 г. до 7.3.2025 г., което гарантира и изпълнението на чл. 37, ал. 1 от Правилата. Правото на жалбоподателя за ползване на отпуск се е трансформирало в право на обезщетение предвид това, че е уволнен, считано от 11.9.2025 г. Ето защо счита, че жалбата е недопустима. Доказателствата, приети без оспорване от страните, дават основание на съда да приеме следното, по същество.

Жалбоподателят е заемал, по силата на Заповед № 8121К-5048/11.12.2015 г. на министъра на вътрешните работи, длъжността „главен инспектор, началник“ на Сектор в „Мисии на международни организации“, към Отдел „И. и мисии на международни организации“, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР. В това си качество е бил командирован последователно и многократно (краткосрочно и дългосрочно) за участие в мисии извън територията на Република България и за изпълнение на длъжности, като национален експерт в институции/структури на ЕС и в международни организации.

На 15.01.2025 г. е приключило последното му дългосрочно командироване като национален експерт в Европейската агенция за гранична и брегова охрана (FRONTEX).

Със Заповед № 3-167/31.03.2025 г. директорът на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, „поради възникнала служебна необходимост“ възложил на Б. Х., в качеството му на началник на Сектор в „Мисии на международни организации“, към Отдел „И. и мисии на международни организации“, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ „допълнителни функционални задължения“, подробно индивидуализирани.

Със Заявление, рег. № О-239/19.03.2025 г., адресирано до директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ - МВР и подадено преди издаването на Заповед № 3-167/31.03.2025 г. жалбоподателят е заявил желание да ползва платен годишен отпуск, в размер на общо 120 работни дни.

С Резолюция от 18.03.2025 г., поставена ден преди регистриране на заявлението в деловодството на МВР ответникът – директорът на Дирекция „МОС“ МВР е отказал на служителя ползването на заявения отпуск. Резолюцията е със следния текст: „отказвам заявения отпуск на основание чл. 37, ал. 1 от заповед № 8121з-678/13.04.2023 г.“.

С решение на АССГ, постановено по адм.д. № 3656/2025 г. на АССГ заповедта е отменена като е прието, че е немотивирана. Преписката е върната за ново произнасяне по заявлението за ползване на платен годишен отпуск, с мотивирана заповед.

В изпълнение на тези решения ответникът е постановил и оспорената в това производство „мотивирана резолюция“ № А-2626/23.2.2026 г., с която е отказал ползването на платен годишен отпуск, считано от 19.3.2025 г. до 10.9.2025 г. вкл. по заявление на жалбоподателя от 19.3.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД счита, че жалбата е процесуално допустима, изготвена от компетентен административен орган (предвид министерска Заповед № 8121з-315/23.03.2021 г.) представлява индивидуален административен акт (см. чл. 21, ал. 1 АПК), обективиращ изрично волеизявление, с което непосредствено се засяга правото на Б. Х. да ползва платен годишен

отпуск.

Компетентността на директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР произтича от Заповед № 8121з-3712/25.03.2024 г.

Оспореният акт съответства на задължителните изисквания за форма, регламентирани с нормите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т.т. 1, 4, 7 АПК. Тя съдържа подробни и ясни мотиви.

С цитираното по-горе решение на АССГ, както бе посочено по-горе, преписката е била върната за ново произнасяне, със задължителни указания на административния орган. На съда е служебно известно, а и се установява от доказателствата по делото, че междувременно министърът на вътрешните работи е постановил заповед - № 8121 К-10586/11.09.2025 г., с която е било прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя.

В изпълнение на тази заповед е наредено и е било изплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск поради уволнението, видно от извлечение, издадено от 14.11.2025 г. от ответника. Това извлечение не бе оспорено своевременно като документ от жалбоподателя, поради което следва да се цени като доказателство относно удостоверения в него факт, а именно – изплащане на обезщетението.

Заповедта за уволнение е била оспорена пред АССГ и на съда е служебно известно, че е отменена с решение на АССГ, постановено по адм.д. № 10246/2025 г., влязло в сила на 27.5.2026 г., видно от решение по адм.д. № 3082/2026 г. на ВАС.

Жалбоподателят е бил възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, като със заповед № 8121К12473/12.8.2026 г. служебното правоотношение отново е било прекратено, а заповедта е била оспорена пред АССГ и на съда е служебно известно, че е висящ спор за законосъобразността ѝ, като е образувано адм.д. № 12293/2026 г. на АССГ и при извършване на служебна проверка в деловодната система на АССГ констатира, че делото е насрочено и не е постановено решение.

Предвид така установеното настоящият състав намира следното.

На основание чл. 142 ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. В процесния случай действително ответникът е постановил мотивирана резолюция, от 23.2.2026 г., в изпълнение на указанията, дадени от съдилищата, като е изложил мотиви относно липсата на основания за ползване на такъв.

Същевременно обаче настоящият състав намира, че не е съобразено, а е следвало да се извърши това, посочените по-горе факти относно прекратяване на правоотношението, както и изплащането на обезщетението за неползван платен годишен отпуск. Не е съобразено и това, че е имало налице висящ спор относно законосъобразното прекратяване на служебното правоотношение. Именно поради тези съображения – състоянието на прекратено служебно правоотношение и изплащането на обезщетение за неползван платен годишен отпуск правят невъзможно ползването на такъв. Ето защо, но макар и поради други мотиви, към датата на постановяване на оспорената резолюция, не са били налице предпоставки за уважаване на заявлението за ползване на платен годишен отпуск. На основание чл. 142, ал. 2 АПК настоящият състав следва да извърши преценка и на настъпилите към момента на приключване на устните състезания факти. В този смисъл счита за основателно твърдението на жалбоподателя, че следва да се съобрази това, че след постановяване на оспорената в настоящото производство „мотивирана резолюция“ заповедта за уволнение № 8121 К-10586/11.09.2025 г. е отменена, жалбоподателят е бил възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, т.е. да се съобрази действието на отмяната на уволнението.

Но към датата на приключване на устните състезания /29.9.2026 г./ е постановена и нова заповед – от 12.8.2026 г., отново за прекратяване на служебното правоотношение, като отново е налице висящ спор относно законосъобразното прекратяване.

Към датата на приключване на устните състезания жалбоподателят не е бил във валидно служебно правоотношение, именно по което да ползва платен годишен отпуск. Изплатено е обезщетение за неползването му, видно от обсъдените доказателства.

Същевременно, доколкото към датата на постановяване на мотивираната резолюция - от 23.2.2026 г., оспорена в това производство, е имало постановена заповед за уволнение, изплатено е обезщетение за неползван платен годишен отпуск, то макар и при наличие на задължителни указания на съдилищата, ответникът е следвало да съобрази новонастъпилите към датата на постановяване на оспорения акт факти /така описани по-горе/. Като не е сторил това, ответникът е постановил незаконосъобразна заповед, която настоящият състав намира, че следва да бъде отменена.

Делото не следва да се връща обаче за ново разглеждане с указания предвид изложените по-горе съображения. Едва след приключване на спора относно законосъобразността на втората постановена заповед за уволнение би могло да се извърши преценка относно ползване на платения годишен отпуск, респ. – изплатеното обезщетение за неползването му с оглед новонастъпилите факти.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 38 ал. 1 ЗАДв., вр. чл. Наредба № 1 за възнагражденията за заплащането на правната помощ и изрично заявеното от жалбоподателя и процесуалния му представител искане за възстановяване на разноските за водене на делото (държавна такса от 10 лв.) и на искането на адвокат А. Н. Ж. за присъждане на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3, предл. трето и ал. 2 ЗА, вр. чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет. В съответствие с последната норма Съдът определя на адвоката възнаграждение, в размер на 1000 лева. Следва да се присъдят евровата им равностойност съответно от 5,11 евро за държавна такса и 511,29 евро за адвокатско възнаграждение.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, чл. 172а, чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалбата на Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН], мотивирана резолюция № А-2626/23.2.2026 г., издадена от директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ в Министерство на вътрешните работи резолюция, с която му е отказано ползване на платен годишен отпуск от 120 работни дни за период 2022 г. – 2024 г., считано от 19.3.2025 г.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на Б. Е. Х., ЕГН [ЕГН] разноски от 5,11 евро за държавна такса, а на А. Н. Ж. 511,29 евро за адвокатско възнаграждение регистриран в Софийска адвокатска колегия.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването